

ŠTEV. 8

1936/37

LETNIK 67

Joža Vovk:

Pomladni večer.

Zadrhtela čez dobrave
pesem je v večerni mrak,
zadišale so vonjave,
s polja veje mir sladak.

Zadremali so domovi,
zasanjali v tih večer,
angel božji je priplaval
in zaprl hišno dver.

K tlom cvetovi so nagnili
trudne svoje glavice
in po nebu natrosili
angeli so zvezdice.

V molk pobožen zemlja klone,
ko večerni zvon drhti,
ko čez polje glas vsak vtone,
v tihem, sladkem snu vse spi.

Zofie Breitenebner:

Srečno dete.

Dete samo je ostalo,
svojo mamico iskálo,
jokalo je dan in noč
klicalo Boga v pomoč.

»Smili se me, ljubi Bogec,
malí sem ostal sirotek.
Pusti me po smrti vsaj
k mamici v nebeski raj!«

Bogec dete je uslišal,
k sebi v raj ga je poklical,
ko zaspalo je sladkó,
k sebi ga je vzel v nebo.

Angelci so belokrili
k sebi detece privili,
dali mami ga nazaj
v topli, mehki naročaj.